

„Ez a gyönyörűség, megható történet a szerelem hatalmát
és a megváltás felülmúlhatlan szépségét mutatja be.”

– Kristin, Goodreads –

Leo

A szerelem
csillagjegyében
I.

fine
selection

New York Times és USA Today bestseller

MIA SHERIDAN

M I A S H E R I D A N

Leo

A szerelem
csillagjegyében
I.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*A könyvet a férjemnek ajánlom.
Minden regénybeli hősőmet,
aki a gondolataimból és az érzéseimből életre kelt,
te ihletted.*

*Az oroszlán:
Szenvedélyes szerető és született harcos.*

ELSŐ FEJEZET

Evie 14, Leo 15 éves

KINN ÜLÖK A HÁZTETŐN, a szobám ablaka előtt. Felnézek a sötét éjszakai égboltra, a hideg novemberi éjben párálló lehetemet figyelem. Elrongyolódott, rózsaszín plédbe burkolózom. Lábamat felhúzom, homlokomat a térdemhez szorítom. Hirtelen egy kavics koppan mellettem, aztán csúszni kezd lefelé, a tető enyhe lejtőjén. Már mosolygok, mert hallom, ahogy mászik felfelé a ház oldalának rozoga futtatórácsán. Még fél kiló teher, és a roskatag lécek nem fogják megtartani. Bár ezután már nem fog számítani. Nem lesz itt, hogy megmássza őket. A szívem fájdalmasan elszorul a gondolatra, de nem hagyom, hogy látsszon az arcomon. Megveti a lábát a tetőn, és négykézláb felém indul. Nyurga fiú, sötétszőke haja borzasan mered az égnek. Mellém ülve szélesen elmosolyodik, és előrűnik az első fogai közötti pici rés, ami annyira tetszik nekem. Odahajlok hozzá, és csak ülünk ott, homlokunkat egymásnak támasztva, egymás szemébe nézve – néhány percig. Azután felsóhajt, és kiegyenesedik ültében.

– Nem hiszem, hogy kibírom nélküled, Evie – mondja, és érzem, hogy vissza kell tartania a könnyeit.

Megtaszítom a vállammal a vállát.

– Kicsit tragikusra veszed, nem gondolod, Leo? – kérdem, hátha elő tudok csalni belőle egy mosolyt. Sikerül.

Aztán a mosoly eltűnik, megdörzsöli az arcát, és megszólal:

– Nem én veszem tragikusra. Maga a helyzet az.

Nem tudom, mit feleljek. Hogyan tudnám megnyugtatni, amikor pontosan ugyanígy érzek én is? Ismét rám mered, és megint egymásba kapcsolódik a tekintetünk.

– Miért nézel így? – teszem fel neki a kérdést, amit tudom, hogy érteni fog. Ez volt életem első mondata hozzá.

Nem kapcsol rögtön, de aztán lusta mosoly terül szét az arcán.

– Mert tetszel nekem – vágja rá tökéletes pontossággal az ő mondatát, és széles mosolya megint felfedi a fogai közötti rést. Vékony, de kemény srác; kócos hajával a legjóképűbb, akit valaha láttam. Örökké elnézném. Örökké mellette lennék. Csakhogy az ország túlsó végébe költözik, és nem tehetünk ellene semmit. Abban a nevelőotthonban találkoztunk, ahová először vittek minket. Ő a legjobb barátom a világon – a fiú, akibe bele-szerettem. Őt azonban örökbe fogadják; tizenévesekkel ez nagyon ritkán esik meg. Annyira örülök, hogy végre lesz egy családja! Ugyanakkor vérzik érte a szívem.

Mélyen a szemembe néz, mintha olvasni tudna a gondolataimban. Merthogy természetesen tud. Talán nyitott könyv vagyok, talán a szerelem nagyítóüveget ad annak a lelkéhez, akié a szíved.

Némán mered rám. Látom az arcán, hogy elhatározta magát. Mielőtt még felmerülne bennem, hogy vajon mire jutott, hozzám hajol, ajka puhán súrolja az enyémet. Szikrázik körülöttünk a levegő, jólesően megborzongok. Ő közelebb húzódik, a tenyerébe fogja az arcomat, egyenesen a szemembe néz – ajka még mindig centikre a számtól –, és azt súgja:

– Meg foglak csókolni, Evie, és attól a pillanattól az enyém vagy. Nem érdekel, hány kilométer választ el minket egymástól. Hozzám tartozol, és én várni fogok rád. És azt akarom, hogy te is várj. Ígérd meg, hogy senkinek nem hagyod, hogy hozzád érjen! Ígérd meg, hogy megőrzöd magadat nekem!

Az egész világ megszűnik körülöttünk, csak mi vagyunk – a szabad ég alatt, egy tetőn, egy novemberi éjszaka közepén.

– Úgy lesz. Igen – sűgom vissza. A szó visszhangot vet bennem. Igen, igen, igen, századszor is igen.

Hallgat, még mindig a szemembe nézve. Legszívesebben rákiáltanék: „Csókolj már meg!”

A testem elalél a vágyakozástól.

Ekkor ajka ismét a számhoz ér. EZ már igazi csók. Lágyan, puhán indul; gyengéd és kényeztető. Aztán jön egy váltás, hirtelen végigfut a nyelve ajkaim találkozásánál, bebocsátást követelve. Beengedem, önkéntelen sóhaj hagyja el a számát, mire az övét is. Nyelve fölöttül az enyémmel, cirógatja, finoman hadakoznak, és csókja íze gyönyörrel tölt el. Tapogatózunk néhány percig, de még a tapasztalatlanságunknak is megvan a finom varázsa. Felderítjük és megismerjük egymás száját. Aztán nemsokára – mintha táncpartnerek lennénk – tökéletes összhangba kerülünk, ajkaink és nyelvünk szenvedélyes koreográfiáját adjuk elő.

Lassan a hátamra fekszem, húzom őt magammal, és tovább csókolózunk. Órákig. Napokig, hetekig – talán egy egész életen át. Csókunk maga a boldog feledés. Túl sok, de sosem elég.

Nekem ez az első csók, és tudom, hogy neki is. És maga a tökély.

Hirtelen váratlan nedvességet és hideget érzek az arcomon; ez visszazökkent a jelenbe. Kinyitom a szemem, és ő is. Ekkor vesszük észre a szállingózó nagy, puha hópelyheket. Ámulva nevetünk fel. Mintha az

angyalok rendeznék ezt a látványosságot a kedvünkért, hogy életünk legemlékezetesebb pillanatát még varázslatosabbá tegyék.

Mikor legördül rólam, úgy érzem, megfagyok. Tudom, hogy be kell mennem, neki pedig haza. Vissza kell térnünk a valóságba, és ettől elfog a sírhatnék. Könnyek peregnek az arcomon.

Magához húz, és megint hosszú pillanatokra egymáshoz simulunk. Gyűjtöm az erőt a búcsúhoz.

Eltart magától, hogy találkozzon a tekintetünk. Szívszaggató látnom a gyötrelmet a szemében.

– Nem búcsúzunk el, Evie. Emlékezz majd rá, mit ígértünk! Sose feledd el! Visszajövök érted. Amint San Diegóba érek, írok majd az új címerről, és tartjuk a kapcsolatot. Viszem a leveleidet magammal mindenhová, ezerszer is végigolvasom majd őket. Meg fogom írni a telefonszámomat is, hogy meglegyen, de én azt akarom, hogy levelezzünk, oké? Aztán észre sem vesszük, hipp-hopp tizennyolc leszel, és akkor majd eljövök érted. Közös életünk lesz.

– Oké – suttogom. – Írj rögtön, ahogy megérkezel, jó?

– Írok.

Még egyszer utoljára magához húz, és lecsókolja a könnyeket az arcomról. Aztán megfordul, és elindul a rácshoz. Ereszkedni kezd, de még visszapillant.

– Mindig csak te leszel nekem, Evie – mondja csendesen.

Ezek az utolsó szavai hozzám. Aztán nem látom többé.

MÁSODIK FEJEZET

Nyolc évvel később

VALAKI KÖVET. MÁSFÉL HETE. Ritka bénán csinálja. Szinte rögtön kiszúrtam, és ott tartunk, hogy most már én tartom szemmel őt. Tény, hogy nem profi. Elképzelésem sincs, miért járkálna utánam bárki is. Pláne aki olyan, mint ez a fickó. Azt mondják, hogy sok sorozatgyilkosnak többek között azzal sikerül lépre csalnia az áldozatát, hogy helyes, jóképű, és nincs rajta semmi különös. Mégsem hiszem, hogy az én Adoniszomtól nekem tartanom kellene. Lehet, hogy naiv vagyok, de ez valamiféle zsigeri érzés. Különben sem az a típus, akit lefújsz gázspray-vel, ha behúz egy sötét kapualjba. Sőt, te magad kéred meg rá, még könnyörögsz is érte. Trükkös módon bámultam őt a púderdobozom tükreéből, a relaxám részén át, a kirakatok tükröződő üvegében. Olyan könnyen ment, hogy szinte zavarba is jöttem a nevetéses kémkedőtudományától. Nindzsának azért nem menne el.

Ám továbbra is ott a kérdés, hogy vajon mit akar. Azt hiszem, valakivel összetéveszthetett. Esetleg egy balfék magánnyomozó lehet, aki tévedésből nem a megfelelő lányt hajkurássza.

Ma viszont nem követ, ami jó is, mert temetésre megyek, és jobb lenne, ha nem zavarna. Willow-t temetjük ma, a szép Willow-t, aki

a szélben lengedező-hajladozó, vékony ágú szomorúfűzről kapta a nevét. Csakhogy Willow nem hajolt meg, amikor a hideg szél fúj. Megtört, összezuhant, és egy tűt döfött a karjába.

Egyikünk élete sem indult valami rózsásan. Együtt nőttünk fel a nevelőintézetben. Az első otthonban ismertem meg, ahová azután küldtek, hogy egy szomszéd ránk hívta a rendőrséget anyám hangos bulija miatt. Amikor a rendőrök megjelentek, a kanapén ültem rózsaszín macis hálóingben egy бүdös szájú, sörszagú pasas társaságában. Éppen taperolt, és túlságosan be volt nyomva, hogy idejében elhúzódjon tőlem. Meg jó pár adag drog is volt a dohányzóasztalon. Anyám is ott ült, a kanapé túloldalán, de csak nézett ki a fejből. Nem tudom, hogy egyszerűen ennyire nem érdekelte, mi történik, vagy csak ennyire be volt tépve. Végül is már nem igazán számít.

Mozdulatlanul tűrtem, hogy a rendőrség leszedje rólam a fickót. Addigra már megtanultam, hogy értelmetlenség harcolni. A legjobb megoldásnak az látszott, ha eltűnök – ha nem a szekrénybe vagy az ágy alá, hát a gondolataim közé. Tízéves voltam ekkor.

Az első intézetre úgy gondolok vissza, mint egy kacattal teli konyhafiókra. Tudod, amiben mindenféle apró-cseprő dolgot tartasz, amivel nem tudsz mit kezdeni, amit nincs hova rakni. Mi voltunk az innen-onnan behajigált holmik. Semmi közös nem volt bennünk azon kívül, hogy mind különfélék voltunk.

Néhány nappal utánam érkezett Willow, egy csinos kis szőke tündérmánó – rémült tekintettel. Nem beszélt sokat, de az első éjszakán bemászott az ágyamba, bevackolta magát közém és a fal közé, és kis labdává gömbölyödött. Nyöszörgött álmában, könnyörgött, hogy ne bántsák tovább. Nem kellett sokat törnöm a fejem, mikén mehetett keresztül.

Ezek után figyeltem rá, amennyire csak tudtam, holott csupán egy évvel volt fiatalabb nálam. Egyikünk sem volt tényező, akivel

számolni kellett volna. Összetört lelkű pici lányok voltunk, akik már korán megtanulták, hogy az emberekben bízni kockázatos dolog. Willow azonban még nálam is törekenyebbnek tűnt. Olyannak, aki a legkisebb sérelemtől is összeomolhat. Ezért magamra vállaltam a balhét meg a büntetést azért is, ami az ő hibájából történt. Minden éjjel megengedtem, hogy velem aludjon. Meséltem neki, hátha sikerül elűzni a démonait. Nem sok mindenhez van tehetségem ezen a világon, de mesélni jól tudok. Egyre csak szóttem a történeteket, egyiket a másikba öltve, hogy feldolgozzuk a rémálmaid. Az igazat megvallva, nekem ugyanúgy szükségem volt erre, mint neki. Nekem is volt mit feldolgozni.

Éveken keresztül mindent elkövettem ezért a lányért, hogy érezze, szeretik. Esküszöm, így volt. De akármennyire is akartam, akármennyire is igyekeztem, nem tudtam őt megmenteni, nem is lehetett volna. Szomorú, de ő nem akarta, hogy megmentsék. Már egész kis-korában elhitették vele, hogy nem méltó a szeretetre. Ez a hazugság beépült a lelkébe, míg már eszerint élt, eszerint vette a levegőt is. Ez indokolta minden tettét, ezért tört össze annyi szívet, beleértve az enyémet is.

Egy hónappal később egy tizenegy éves fiú tűnt fel a házban. Egy magas, vékony, dühös kölyök – Leo, aki csak igeneket meg nemeket morgott oda a nevelőszüleinknek, ha kérdezték, és szinte senkinek nem nézett a szemébe. Begipszelt karral érkezett, arcán halványodó, sárgás zúzódások, a nyakán ujjnyomoknak látszó foltok éktelenkedtek. Úgy tűnt, dühös az egész világra, és a józan ész azt súgta, megvan rá az oka.

Leo... Leo. De nem gondolhatok rá. Nem gondolhatok rá, mert túlságosan fájdalmas. Annyi mindenben keresztülmentem, de ő az egyetlen emlékem, aki ha eszembe jut, igyekszem minél gyorsabban

kiverni a fejemből. Megvan a helye a múltamban, de nem háborgatom.

A pap int, hogy álljak ki megtartani a gyászbeszédet. Visszazökkenek a valóságba. Sajnos Willow sosem barátkozott olyanokkal, akiket vasárnap reggel kilenckor kivet az ágy, így a közönségem elég gyér, és legalább a felük másnaposnak vagy inkább részegnek tűnik. A pulpitus mögött állok, a gyászolókkal szemben.

Ekkor látom meg a titokzatos idegent. Néhány méterrel a gyülekezet mögött, egy fának támaszkodva áll. Összerezzenek a láttán. Biztos vagyok benne, hogy nem követett. Ha viszont nem utánam jött, hogyan és mi okból kerülhetett ide? Száz százalék, hogy soha nem láttam Willow-val. Rámeredek, ő állja a tekintetemet. Megfejthetetlen kifejezés ül az arcán. Most először találkozik a pillantásunk. Megrázom kicsit a fejem, hogy magamhoz térjek, és bele tudjak fogni a beszédembe.

– Egyszer volt, hol nem volt, volt egy különleges, szép kicsi lány. Az angyalok egy messzi-messzi országba küldték, hogy varázslatos élete legyen, szeretettel és boldogsággal teli. Üveghercegnőnek hívták, mert a nevetése a mennyország kapuján függő üvegcsengettyűk csilingelésére emlékeztetett, melyek minden alkalommal felcsendültek, amikor egy új lelket köszöntöttek. Üveghercegnőhöz illett a név, mert érzékenysége folytán mélyen tudott szeretni, ám a szíve rendkívül törékeny volt.

– Amikor azonban folyt a szervezkedés ebbe a messzi-messzi országba szóló útja körül, egy újonnan jött angyalka hibázott. A hibából aztán kavarodás támadt, és véletlenül máshová küldték Üveghercegnőt, mint ahová akarták. Egy sötét, csúf helyre került, amit szörnyetegek és más gonosz teremtmények uraltak. Csakhogy amikor egy lélek megkapja emberi testét, azon már nem lehet változtatni, az egy bizonyos időre szól. Hiába siránkoztak kétségbeesetten az angyalok

Üveghercegnő sorsa felett, nem tehettek mást, mint hogy szemmel tartják, és minden erejükkel megpróbálják a helyes irányba terelni, kivezetni a szörnyetegek meg a gonosz teremtmények országából.

– Sajnos viszont röviddel azután, hogy Üveghercegnő a fenevadak földjére érkezett, kegyetlenségük nagy törést okozott a szívében. És noha a kevésbé elvetemültek kedvelték volna a hercegnőt, mivel nagyon szép és szeretetre méltó teremtés volt, az ő szíve tovább repedt, míg aztán meghasadt, és darabokra tört.

– Behunyva szemét utoljára még a gonosz szörnyekre gondolt, amik oly kegyetlenül bántak vele, hogy összetörték a szívét. De bármilyen aljasak is azok a teremtmények, sorsokról dönteni nem áll hatalmukban. Az angyalok, akik mindig a közelben voltak, felkapták Üveghercegnőt, és visszavitték a mennybe, ahol összeillesztették szíve széttört darabjait, és már soha többé nem eshet bántódása. Amikor felnyitotta a szemét, szépségesen elmosolyodott, ahogy csak ő tud, gyönyörű hangján felkacagott, pont úgy, mint azelőtt, mintha csak üvegcsengettyűk csilingeltek volna. Üveghercegnő végre hazatért.

Miközben az elérzékenyült és zavart arcok között a helyemre tartok, a fát támasztó pasira pillantok. Dermedtnek tűnik, tekintete még mindig rajtam függ. Aggódva ráncolom a homlokom. Willow-t ismerve a jelenléte nem sok jót ígér. Jaj nekem, lehet, hogy Willow tartozott neki? Lehet, hogy azért követ, mert tőlem reméli visszakapni a pénzét? Még jobban összehúrom a szemöldököm. Csak nem. Úgy gondolom, nagyjából fél perc alatt le lehet vágni, hogy ami a pénzügyi portfóliómat illeti, hát, hogy is mondjam, azzal nem rendelkezem.

– Nem értettem pontosan, drágám, de szép volt – jegyzi meg Sherry, Willow lakótársa. Már mint Willow nála húzhatta meg magát, amikor épp nem valami pasi nyakán élösködött. Sherry mosolyogva félrehúz, és hevesen megölel.

A nőnek kicsit nyers a stílusa, és kábé tíz évvel idősebbnek látszik a koránál. Festett szőke haja ujjnyi vastagon lenőtt, és látszik, hogy eredetileg sötétbarna lenne, de igencsak őszül. Mélységes mély dekoltázsával inkább egy peepshow-ba illene, sokkal inkább, mint temetésre. Bőre cserzett, gyakorlatilag le van égve, és egy vakolatnyi sminket visel. A magas talpú sztriptízcipő sem hiányzik a képből. De számtalan divatbakija ellenére is egy jólelkű lány, és átkozottul sok mindent elkövetett azért, hogy Willow-val barátnők legyenek. Cserébe viszont ugyanazt a leckét kapta, mint én: hogyha valaki mindenáron tönkre akarja vágni magát, nem sok mindent tehetsz érte, hogy megváltozzon.

Mire megint odanézek, a titokzatos idegen már eltűnt.

HARMADIK FEJEZET

A TEMETŐBE BUSSZAL JÖTTEM KI, de Sherry visz haza. Megköszönöm a fuvart, kivágódok a kocsiból, és ahogy búcsút intek, még utánam kiált:

– Majd hívjuk egymást!

Sietve érek haza. Gyorsan ledobom az ujjatlan fekete ruhámat meg a magassarkút, és beleugrok a munkaruhámba.

A Hilton Hotelben vagyok szobalány, emellett részmunkaidőben egy étkeztetési cégnél dolgozom felszolgálóként – többnyire szombatvasárnap esténként, illetve amikor behívnak. Nem egy álommeló, de teszem a dolgom, hogy fizetni tudjam a lakbért. Eltartom magam, és erre büszke vagyok. Számoltam velem, hogy amint betöltöm a tizennyolcat, el kell hagynom a nevelőotthont, ahol addig éltem. Ez egyfelől izgalommal, másfelől viszont halálos rémülettel töltött el. Végre kikerültem a rendszerből, és a saját szabályaim szerint a saját életemet élhettem. Ugyanakkor soha életemben nem voltam még annyira elhagyatva. Se család, se védőháló. Senki nem garantálta többé a napi háromszori kosztot, sem azt, hogy tető lesz a fejem felett. A pánikrohamaimat magam kellett átvészelnem. De azóta eltelt négy év, és jól megvagyok. Mondjuk, attól függ, ki mit ért ez alatt. Azt hiszem, ez elég relatív.

Nem arról van szó, hogy nem akarnék többet. Tudom, hogy a legtöbb dologban biztonsági játékra törekszem, igaz ez az ambíció területére is. Viszont engem már annyi megrázkódtatás és fájdalom ért, hogy az egy életre elég, és szeretem a biztonságot. Lehet, hogy unalmas, de akinek soha nem volt benne része, az vágyik rá. Per pillanat pedig elégedett vagyok a sorsommal.

Miután a belvárosban lepattanok a buszról, a hatalmas hotelépület dolgozói bejáratához sietek, és becsekkolok – épp időben. Megpakolok egy hotelkocsit, és felmegyek a legfelső szintre, a tetőtéri luxuslakosztályhoz. Halkan bekopogok. Mivel nem jön válasz, kinyitom az ajtót a kulccsommal. Betolom a kocsit, szétnézek. Üresnek tűnik, meg kissé lelakottnak, úgyhogy nekilátok lehúzni az ágyneműt. Beállítom az iPodomat, és együtt énekelgetek Rihannával. Vidáman rázom a fenekem, miközben friss lepedőt terítek az óriási franciaágyra. Többek közt ezt imádom a munkámban; belefeledkezhetek a saját világomba, a takarítás csak egy monoton háttértevékenység. Friss paplant teszek az ágyra, épp igazgatni kezdem, mikor a szemem sarkából mozgást érzek. Megperdülök, meg is ugrok kicsit, és meglepettségemben elfojtott kiáltás szalad ki belőlem. Egy pasi áll mögöttem lazán a szobaajtónak támaszkodva, elégedett vigyorral a képén. Kikapom a fülhallgatómat, és szaporán, zavartan pislogok rá.

– Elnézést kérek – mondom. – Nem gondoltam, hogy van itt valaki. Ha gondolja, szívesen visszajövök később.

Tolni kezdem a kocsimat az ajtó irányába. Erre ő gyorsan előrelép, amitől összerезzenek, ő pedig megragadja a kocsi tolókarját.

– Ugyan, jó lesz most – mondja továbbra is vigyorogva. – Épp indulóban vagyunk. Csak élveztem a show-t.

A tekintete lustán bejárja a testemet, a lábamat, a mellemet. Kínosan feszengek. Amikor a pillantása találkozik az enyémmel, szégyenlősen

elmosolyodom. Ekkor besétál egy nő. Szép, szőke, a frizurája tökéletes, a sminkje hibátlan. Hirtelen zavarba jövök. Biccentek neki, és már mennék is.

– Majd visszajövök – mormogom, mire mindketten elindulnak kifelé.

Közben a nő megszólal:

– Ugyan, már itt sem vagyunk. Maradjon, és fejezze be!

Lenéző pillantást vet rám, miközben belebújik a kabátkájába, majd hozzáteszi:

– És feltétlenül ürítse ki a szemetest! A legutóbbi lány elfelejtette. A férfi rámosolyog, és elmenőben megpaskolja a nő fenekét, ahogy kísétnak a szobából.

A nő felkuncog.

Dermedten állok egy ideig, miután az ajtó becsukódik mögöttük. Szeretnék visszatérni az előbbi önfeledt állapotomba, de a hangulatom hirtelen megváltozott. Szomorúság szállt meg, amiről nem akarok tudomást venni.

Befejezem a műszakot, már éppen jelentkezek ki, amikor Nicole barátnőm érkezik mögém rohanva. Ő is lehúzza a kártyáját.

– Azok a trehány disznók a tizenkettediken! – dohog. – Esküszöm, az ember azt gondolná, hogy némelyik istállóban nőtt fel. Két órámba telt kitakarítani három szobát. Undorító! Hagyjuk is! Máris késésben vagyok Kayleeért. Elkísérsz a buszmegállóig? A koci szervízben van – közben nyúl a kabátjáért.

Együtt érző mosollyal nyugtázom, amit mondott, közben én is belerázom magam a kabátomba a kijáráshoz menet.

– Írnunk kéne egy listát, amit szobafoglaláskor osztanak a vendégeknek. Az lenne a címe, hogy „Gondoljon a takarítóbrigádra!” – vetem fel gúnyosan.

– Remek ötlet! Egyes pont: Az isten szerelmére kérjük, csomagolja be használt óvszerét vécepapírba, és helyezze a szemébe! A munkaköri leírásomban nem szerepel, hogy miután maga az ágy alá hajította, az odaszáradt... cuccot kapargassam a szőnyegről.

Öklendező hangot imitálok, de röhögök. Közben rohanunk a megálló felé.

– Oké – veszem át a szót. – Kettes pont: Kérjük, ne vágja lábujjkörmét az ágyban! Nem örülök a körömvégesőnek, amikor kirázom a takarót, meg hogy aztán négykézlábra ereszkedve egyesével kell összeszedgetnem a körömdarabkákat a padlóról.

– Istenem! Ez komoly? Micsoda állatok!

Röhög Nicole is.

A busza épp megérkezik, úgyhogy gyorsan megölelem.

– Akkor szerda este! – búcsúzom, és indulok át az úttesten a saját megállóhoz. Én az ellenkező irányba tartok majd.

Nicole mindig jókedvre tud deríteni a lazaságával meg a humorával. Van egy remek férje, Mike, meg egy négyéves lányuk, Kaylee. Mike villanyszerelő, jól keres. Nicole csak azért takarít pár napot a hotelben, hogy egy kis pluszpénzt hozzon a konyhára. Ahogy ő fogalmazna: a cipőkre szánt költségkeret érdekében. Rajong a lábbelikért; minél magasabb a sarkuk, annál jobb. Némelyikben nem is értem, hogy bír járni.

Nicole-lal gyorsan egymásra találtunk, mégpedig három éve, ezen a munkahelyen. Mike-kal legalább hetente egyszer áthívnak magukhoz vacsorázni. Imádom velük meg Kayleével lenni, magamba szívni azt a boldogságot és nyugalmat, amit egy szerető család ad. Holott semmi különlegeset nem csinálunk, csak megvacsorázunk, és együtt töltjük az estét. Szerintem viszont nincsenek teljesen tisztában velem, hogy egy szerető családi légkörben elköltött vacsora nem csupán

kiváltság, hanem a legnagyobb ajándék a sorstól. Nekem sosem volt benne részem.

Nicole-ék annyit tudnak, hogy nevelőintézetben nőttem fel. Nem sokkal többet. Kedves, dolgos emberek, egy csinos kis kétszobás házban, egy rendes környéken élnek. Nem akarok kábítószerezésről, stricikről meg molesztálásról szóló történeteket vinni a világukba. Nem mintha nem lenne fogalmuk, mi folyik egy nevelőintézetben, hanem mert ők az én védőburkom, a menedékem a világ előtt, és azt akarom, hogy ez így is maradjon.

Előveszem a regényemet, és mikor a busz elindul a városon át, olvasni kezdek. Annyira belefeledkezek a történetbe, hogy majdnem elszalasztom a megállót. Az utolsó pillanatban ugrok le, épp csak sikerül átréselnem magam a záródó ajtók között. Lesétálok az öt háztömböt hazáig. Amikor nyitom a kaput, akkor veszem észre, hogy a zár elromlott. Bosszúsan csóválom a fejem. Már megint! Na jó, a közbiztonság nem a legkiválóbb errefelé. Viszont szép tiszta a ház, egy napfényes erkélyem is van hátul, ott cserépből elnevelgetek pár gyümölcsfát meg néhány tő virágot. Van, hogy kiülök esténként egy jó könyvvel, és elégedett vagyok az életemmel. Nekem ennyi elég.

Kicsit csalódott vagyok, amiért a titokzatos idegen nincs szolgálatban ma este. Én is tudom, hogy ez elég beteg tőlem. Meg is mosolygom magamat.

Letusolok. Tovább állok a zuhany alatt, mint kellene, pedig a meleg vizet nem adják ingyen. Ma azonban megengedem magamnak ezt a luxust, de közben – ahogy számítottam is rá – hullanak a könnyeim, Willow-ért.

– Nyugodj békében, hercegnő! – suttogom, mialatt a könnyeimmel keveredő meleg vízpermet záporozik a testemre. Rövidesen kijövök a tus alól, és megtörülközöm.

Fekete sztreccsnadrágot húzok, hozzá lila trikót, fölé meg egy nagy sötétszürke pulcsit, ami szabadon hagyja a vállamat. Kiballagok a konyhába vacsorát készíteni. Melegítek a két napja készített zöldséglevesből, kenyeret is pirítok hozzá. Elég leves marad még, úgyhogy belemerem egy kis műanyag tárolódobozba. Azután kimegyek a folyosóra, és finoman bekopogtatok Mrs. Jennerhez. Amikor ajtót nyit, mosolyogva kérdezem tőle:

– Evett már? Ha nem, van egy kis házi zöldséglevesem.

Szélesen elmosolyodik, és így felel:

– Ó, drágám, te mindig olyan édes vagy! Nagyon köszönöm!

Jókedvűen búcsúzom:

– Váljék egészségére! Jó éjt, Mrs. Jenner!

A konyhában aztán tálcára pakolom a vacsorámat, és az egyetlen szobámba vonulok vele. A padlón ülve, hátamat a kis kanapénak vetve eszem. Egy garzonlakás nem engedhet meg magának sok bútort, de rendben van ez így, nem izgat különösebben a téma. A DVD-lejátszóba berakom *A remény rabjait*, az egyik kedvenc filmemet, és már indítom is. Nem költök még pluszban kábeltévére, inkább garázs vásárokon összevadászott DVD-ket nézek. Általában úgyis olvasni szoktam, úgyhogy ez nekem így tökéletes.

Miután elmosogatok magam után, belealszom a filmbe, és mire elvergődök az ágyig, már éjfél is elmúlt.

Az ébresztőm hétkor csörög. Kikecmergek az ágyból, és futáshoz öltözöm. A hűvös reggel miatt veszek fülvédőt és melegítőfelsőt is. Csínálok egy kis nyújtást a ház előtt. A leheletem fehér pamacsként száll fel előttem, ahogy nekiindulok az utcának. Megmarkolom a zsebemben lévő kulcsosomót, ahogy az önvédelmi oktatónk tanította még a nevelőintézetben. Biztonságérzetet ad. Szorongatom egészen a parkig. A futópályán már van egy kis élet. Ott becipázórozom a zsebemet,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

előveszem a fülhallgatómat, és elindítom a zenét az iPodomon. Rend szerint öt kilométert futok, utána erősnek, energikusnak érzem magam.

Otthon veszek egy gyors zuhanyt, megszáritom hosszú, sötét hajamat és lófarcokba kötöm. Magamra rántok egy elnyűtt farmert meg egy méreteres szürke pulcsit. Szabadnapos vagyok. Nem tervezek mára semmi különöset, csak teszek-veszek egy kicsit, aztán elballagok majd a könyvtárba. A nap hátralévő részét pedig az erkélyemen, betakarózva, egy jó könyv meg egy csésze tea társaságában fogom tölteni. Eltűnődöm kicsit, hogy ilyen visszafogott életvitel mellett nem kéne-e karkedvezményes nyugdíjért folyamodnom. Míg a legtöbb huszonkét éves ilyen tájban még nagyban alszik, hogy kipihenje magát az esti bulira, én teázgatni vágyok. *No igen.*

Beágyazok, gyorsan elpakolok, és egy fél óra múlva már indulok is a közeli könyvtárba. Pár lépés után rögtön kiszúrok egy sötétezüst BMW-t – úgy egy háztömbnyire a lakásomtól. Egyáltalán nem értek az autókhoz, de lenézem a típusát a hátljáról: M6. Somolygok magamban. Látom, ma szolgálatban van.

A könyvtárban egy órát töltök. Kiválogatok egy stóc könyvet az elkövetkező hétre: négy regényt, egy pénztárcabarát recepteket tartalmazó szakácskönyvet meg egy második világháborúról szóló kötetet. Lehet, hogy per pillanat nincs pénzem továbbtanulni, de azzal is a tudásomat gyarapítom, hogy olvasok, és minden héten újabb témába ásom bele magam.

Hazafelé tartva megpillantom a jóképű, magas, barna idegent. Egy háztömbbel lemaradva jön laza tempóban mögöttem, úgy tesz, mint aki telefonál.

Döntök. Nem megyek be a házunkba, hanem megszaporoázom a lépteimet, és elfordulok a sarkon. A takarásban rohanni kezdek, be a